

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **O. Z.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-302/ZA-ZA06-ZA05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-302/ZA-ZA06-ZA05-2012, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Ve včas podané žalobě žalobce napadl citované rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že správní orgán porušil § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „správní řád“), neopatřil si řádné podklady pro jeho rozhodnutí, odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě nuceného návratu na Ukrajinu. V průběhu správního řízení podrobně popsal všechny skutkové okolnosti, které odůvodňují udělení azylu podle § 12 nebo § 14 či § 14a zákona o azylu. Důvody, které objasnil v průběhu řízení, jsou, dle jeho názoru, podřaditelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Obával se, že v případě návratu na Ukrajinu by mu hrozilo pronásledování ze strany osob, kvůli kterým žádost o udělení mezinárodní ochrany podal. Žalovaný se měl proto zabývat otázkou, zda v případě návratu do vlasti mu nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, případně zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Udělení azylu podle § 12 citovaného zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 8 zákona o azylu nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Doplnková ochrana se naopak vztahuje k objektivním hrozbám, po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase. Podle jeho názoru výrok rozhodnutí o neudělení doplnkové ochrany považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Dále uvedl, že správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non-refoulement. V této souvislosti citoval článek 10 Ústavy ČR s odkazem na Úmluvu o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „úmluva“), která má v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se měl správní orgán zabývat otázkou zákazu navracení, tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě. Zdůraznil, že se na Ukrajinu vrátit nechce a nemůže, neboť se obává, že bude ohrožen na zdraví či dokonce na životě. Má strach, že by byl nucen čelit stejným problémům, před kterými z Ukrajiny odešel. Obával se výsledků a možného trestu za činy, které nespáchal, život jeho dítěte i jeho může být na Ukrajině v ohrožení, může být vystaven nelidskému a ponižujícímu zacházení. Navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 5. 12. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, žalobci byl dán dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Zdůraznil, že se u jmenovaného jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V současném řízení jmenovaný doplnil, že se na něho ve vlasti vyptávala ukrajinská policie. Tuto informaci se dozvěděl od tchyně. Žalovaný namítl, že žalobcovy důvody, nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody a v žádném případě v nich ani nelze shledat nebezpečí hrozby vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

Již v prvním správním řízení shledal žalovaný žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, přičemž svoji argumentaci podložil i relevantními informacemi ze země původu. Nově uváděným obavám z jednání ukrajinské policie nepřiznal azylovou relevanci, neboť, jak

vyplývá z žalobcových výpovědí, policie se pouze jednou, při návštěvě tchyně, dotázala na jeho pobyt i manželky. Nelze tedy hovořit o jednání takového charakteru, intenzity nebo opakovanosti, které by bylo možno posuzovat jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. I když žalobce namítl, že policie není s to poskytnout mu náležitou ochranu, již v prvním řízení správní orgán s odkazem na relevantní informace mu bylo doporučeno, že má možnost podat stížnost na jednání policistů, případně využít institutu ombudsmana.

Za nedůvodnou považoval i námitku porušení zásady non-refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobu není. Žalovaný měl proto za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci. Navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného doručené soudu dne 31. 12. 2012 žádal o nařízení jednání. V návaznosti na obsah žaloby uvedl, že policie v zemi původu ani žádné jiné ukrajinské státní orgány mu nejsou schopny ani ochotny poskytnout náležitou ochranu. Využití institutu ombudsmana by v jeho případě nebylo účinné. V prostředí ukrajinského právního systému, který je typický svými problémy jako je korupce, netransparentnost a nedodržování práv obviněných na spravedlivý proces, může hrozit nebezpečí vážné újmy. Trval proto i nadále na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 4. 4. 2013, žalobce byl k jednání řádně předvolán, jak vyplývá z doručky vykázané dne 8. 2. 2013. Vzhledem k tomu, že se k jednání nedostavil bez řádné omluvy, soud jednal v jeho nepřítomnosti.

Zástupkyně žalovaného v plném rozsahu odkázala na písemné vyjádření založené v soudním spise. Pro informaci dále uvedla, že u Krajského soudu v Brně bylo rozhodováno i ve věci manželky žalobce V. Z. Jmenovaná podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2012, č. j. OAM-301/ZA-ZA06-ZA05-2012, kterým byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany jak o zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Rozsudkem ze dne 13. 3. 2013, č. j. 41 Az 16/2012-38 byla žaloba zamítnuta. Ve věci žalobce navrhla žalobu zamítnout.

Soud dále provedl důkaz rozsudkem krajského soudu v Brně ze dne 29. 12. 2011, č. j. 56 Az 46/2011-30, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 8. 2011, č. j. OAM-238/ZA-ZA06-ZA14-2011. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Proti rozsudku podal žalobce kasační stížnost, usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2012, č. j. 8 Azs 11/2012-46 byla kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost.

Soud měl k dispozici správní spis, zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 10. 10. 2012, protokol o pohovoru k žádosti byl s ním sepsán dne 17. 10. 2012. Jmenovaný je ženatý, jedná se u něho o druhé manželství, narodil se mu syn D. Má ukrajinské státní občanství, jeho otec žije v, matka v, Vlast opustil dne 10. 9. 2009, protože mu vyhrožoval bratr bývalé manželky, povoláním policista. V srpnu roku

2011 byl v ČR odsouzen k trestu vyhoštění na čtyři roky za padělání dokladů. Jednalo se o bulharské cestovní pasy, na základě kterých pobývali v ČR, a které jim obstaral jeho otec, státní příslušník Bulharské republiky. Tvrdil, že nevěděl, že se nejedná o originální doklady. Teprve při policejní kontrole bylo zjištěno, že jejich dokumenty jsou padělané. Sdělil dále, že v ČR pobýval od r. 2002 do roku 2004, poté v roce 2006. Po ukončení platnosti českých víz se vrátil zpět na Ukrajinu, naposledy přijel v roce 2009. V porovnání se skutečnostmi, které odůvodňovaly podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 8. 2011, uvedl, že nastala nová skutečnost, sice, že nyní není pro následován pouze jedním policistou, bývalým švagrem, nýbrž ukrajinskou policií. Tuto skutečnost zjistil z telefonického rozhovoru s tchýní, která mu sdělila, že se k ní dostavila policie, vyptávala se na žalobce, i jeho manželku, zajímali se o jejich současný pobyt. Odpověděla, že není informována, od té doby ji nenavštívili. Má strach z návratu na Ukrajinu, bojí se obrátit na policii, neboť po nástupu Janukoviče v roce 2010 se v zemi zhoršila politická situace. Policie nechrání lidi, naopak je nutí k tomu, aby se přiznali k věcem, které nespáchali. Sdělil, že má z návratu strach, protože policie jej může přinutit podepsat cokoliv, následně poté by jej i mohli uvěznit. Uvedl dále, že za svého pobytu v cizině nenavázal spojení se svým zastupitelským úřadem.

Případ žalobce byl posouzen na základě ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. K otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona se Nejvyšší správní soud vyjádřil již opakovaně ve své rozsáhlé a konstantní judikatuře, např. v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007-59, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Azs 20/2010-85, www.nssoud.cz uvedl, že „... aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém případě povinna své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit. Žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žadatel nese břemeno tvrzení, je to tedy jmenovaný, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodující o oprávněnosti žádosti.“ Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál. Správní orgán se zabýval jak samotnými tvrzeními potíže žalobce, tak i situací v zemi jeho původu. Žalobce tvrdil, že zemi původu opustil z důvodu obav z bratra jeho bývalé manželky, který jemu i jeho současné manželce vyhrožoval a žalobce opakovaně fyzicky napadl. Bývalý švagr pracoval jako státní úředník na policii, nelze jej však považovat za původce pronásledování nebo vážné újmy dle § 2 odst. 9 zákona o azylu, neboť jej nelze ztotožnit se státním orgánem se stranou nebo organizací ovládající stát nebo podstatnou část území země původu žalobce. Žalobce osobně neměl potíže s ukrajinskými státními orgány, ale se soukromou osobou pracující pro stát. Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 je podstatné, zda byl nestátní původce pronásledování motivován některým z azylově relevantních důvodů. Takovou skutečnost však žalobce netvrdil. Naopak během pohovoru k důvodům podané žádosti, a to již i v řízení vedeném ve vztahu k rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2011, č. j. OAM-238/ZA-ZA06-

ZA14-2011, sám uvedl, že se mu bývalý švagr patrně mstil, a to nejspíše proto, že se rozvedl s jeho sestrou nebo proto, že mu chtěl zničit život s jeho současnou manželkou. Měl-li tedy potíže se soukromou osobou, pak soud odkazuje na rozsáhlou judikaturu NSS, např. rozhodnutí ze dne 4. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, www.nssoud.cz. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. V nyní projednávané právní věci vycházel soud mj. ze správního spisu, sice protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 10. 2012, v němž uvedl, že mimo problémy na Ukrajině, tj. potíže s bývalým švagrem, v současnosti přibýlo i policejní pátrání, o kterém se dozvěděl asi před dvěma měsíci od své tchýně, jiné potíže neměl. Policisté přišli za ní domů a vyptávali se, kde žadatel se svou ženou se zdržují. Tchýně jim odpověděla, že neví, protože nejsou v kontaktu. Na dotaz, proč se ptají, nedopověděli. Žalobce však nevěděl, zda se to pak ještě opakovalo, protože od té doby s tchýní nemluvil, nejsou spolu v častém kontaktu. K takto nově předestřené skutečnosti, nutno konstatovat, že jednorázový zájem policie, tj. dotaz na žadatelův pobyt, nelze rovněž považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to z důvodu absence intenzity či dlouhodobosti takového jednání ze strany jeho původců ve vztahu k potenciálně pronásledovanému. V tomto směru proto soud musel přisvědčit právní argumentaci žalovaného.

Soud ve prospěch žalobce však musí uvést, že za určitých okolností může být i negativní chování soukromých osob přičteno k tíži státu, ale jen tehdy, pokud stát není ochoten nebo schopen odpovídajícím způsobem zajistit osobě pronásledované ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu ochranu před takovým jednáním (viz rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, www.nssoud.cz). V této souvislosti je třeba poukázat i na právní názor NSS vyslovený např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48 nebo rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, v němž je stanoveno, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího toto důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, „*tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ Soud i žalovaný netvrdí, že pokud by se žalobce obrátil na nadřízený policejní orgán, bylo by jeho stížnosti vyhověno. Je však třeba prokázat, že žadatel projevil, vzhledem k jeho dostupným možnostem, dostatečnou snahu řešit své potíže s příslušnými orgány. Žalobce se však na policii neobrátil, při vyřizování jeho stížností, kladný výsledek tohoto postupu předem negoval, aniž by byl opřen o vlastní osobní zkušenosti a poznatky, neobrátil se na nadřízený správní orgán, neučinil jiné další opatření ve vztahu ke státním orgánům Ukrajiny, a ani nehledal ochranu u jiného kompetentního orgánu země původu, spojení se svým zastupitelským úřadem vůbec nenavázal. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, www.nssoud.cz, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ V daném případě se žalobce pouze hypoteticky obával návratu na Ukrajinu, uváděné důvody nejsou právně relevantní pro udělení azylu. Z jednorázového zájmu policie nelze vydedukovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

V tomto směru soud uzavírá, že důvody, které žalobce uvedl pro udělení mezinárodní ochrany, byly již vyřešeny v rozsudku ze dne 29. 12. 2011, č. j. 56 Az 46/2011-30 i v usnesení NSS ze dne 11. 6. 2012, č. j. 8 Azs 11/2012-46 a tyto azylové důvody, jež žalobce uváděl, nebyly uznány důvody azylově opodstatněnými, tedy důvody pro udělení azylu dle § 12, § 13 ani § 14a, tedy důvody pro udělení doplňkové ochrany.

V nyní projednávané věci, kdy se projednává, jak soud již uvedl, druhá žádost žalobce o udělení azylu, žalobce zopakoval naprosto stejné skutečnosti jako v prvním azylovém řízení, nově uvedl pouze, že asi v srpnu roku 2012 telefonicky hovořil s manželčinou matkou, jeho tchýní, která mu sdělila, že ji navštívili policisté, vyptávali se na něho a jeho manželku, zajímali se o jejich pobyt. Odpověděla, že neví, že s nimi není v kontaktu. Na její dotaz, o co se jedná, neodpověděli. V této souvislosti soud však poukazuje na nejednotný, naopak naprosto rozdílný popis skutkového děje v porovnání s výpovědí jeho manželky v rámci správního řízení zahájeného na základě její druhé žádosti o udělení azylu, kdy tato uvedla, že „před Vánocemi roku 2012 jí zatelefonovala její matka a sdělila, že ji navštívili v bytě tři policisté a sdělili, že žalobkyně s manželem budou uvězněni. Žádný důvod, proč by měli být uvězněni, nesdělili, neřekli ho ani tehdy, když se šla, z popudu žalobkyně, informovat na policejní stanici. Od té doby se však policisté na matku žalobkyně nenakontovali, ani se na ni již v ničem neobrátili.“

Žalobce tedy neuvedl žádné nové azylově rozhodné skutečnosti, jak již výše uvedeno, jednorázový zájem policie nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, a to především z důvodu absence intenzity či dlouhodobosti takového jednání ze strany jeho původců ve vztahu k potenciálně pronásledovanému.

Vzhledem k tomu, že z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků, nebyly shledány ani důvody pro postup dle § 13 zákona o azylu. Správní orgán se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, přihlédl k jeho zdravotnímu stavu i věku. Z výpovědi žalobce nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu i podle § 14 zákona o azylu.

Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Z jeho výpovědi nevyplynulo, že by mu byl ve vlasti uložen trest smrti nebo mu vykonání tohoto trestu hrozí. Správní orgán se rovněž zabýval i tím, zda po návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Jeho obavy, že v případě návratu do vlasti by byl uvězněn, byly důvody toliko tvrzené, ale žádnou skutečností nepodložené. Jeho problémy trvají od roku 2000, k fyzickému napadení žadatele došlo v roce 2004, ve stejném roce bylo vyhrožováno i jeho manželce. Ve skutečnosti však od předmětných útoků v roce 2004 pobývali, s výjimkou tříměsíčního pobytu v ČR v roce 2006, ve vlasti až do roku 2009. Po dobu těchto pěti let však žadatel neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl nikdy zatčen ani z ničeho obviněn. Během správního řízení nepředložil žádné relevantní skutečnosti, které by jím tvrzené nebezpečí činilo nyní reálným a byly by pro

něj dostatečným důvodem domnívat se, že jej uvěznění může s významnou pravděpodobností postihnout. Pokud jde o obavy z pronásledování soukromou osobou, bývalým švagrem, je na navrhovateli, aby se obrátil na příslušné orgány veřejné moci své vlasti, jak to vyplývá již z předchozího rozhodnutí, v němž správní orgán konstatoval, že se stížnostmi na jednání policistů zabývá personální inspekce, odbor vnitřní bezpečnosti Ministerstva vnitra, případně lze využít institutu ombudsmana. Tvrzení žalobce, že využití institutu ombudsmana by bylo v jeho případě neúčinné, je tvrzením pouze v obecné rovině, jedná se toliko o obecné konstatování. Naopak z informací z otevřených informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud proto nemohl dospět k závěru, že by použité informace o zemi původu nesplňovaly požadavky, které jsou kladeny na shromažďované informace o zemi původu (viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71, rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).

Krajský soud proto uzavírá, že se žalovaný plně v intencích žalobních bodů vypořádal jak s žalobcovými tvrzeními potíženími, tak i situací v zemi jeho původu. Závěr žalovaného, že neuvedl skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení.

Krajský soud, stejně jako žalovaný, shledává v podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu, snahu žalobce o pokračování legálního pobytu na území České republiky. Pociťuje-li cizinec odůvodněný strach z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečně nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu České republiky požádá bezprostředně po svém přicestování. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č. j. 4 Azs 395/2004-68 vyložil, že *„o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoli bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky.“* To se stalo i v nyní posuzovaném případě. Žalobce pobýval na území České republiky a na Ukrajině střídavě od roku 2002, naposledy přicestoval v září roku 2009. Do řízení o mezinárodní ochraně však nevstoupil v bezprostřední návaznosti na svůj poslední vstup na území, ale až v návaznosti na to, že mu byl udělen trest vyhoštění na čtyři roky z důvodu, že na území České republiky pobýval na základě nepravého bulharského pasu. Řízení o mezinárodní ochraně nelze využívat jako prostředek legalizace pobytu v situacích, kdy již nebylo možné účinně využít institut zákona o pobytu cizinců (viz rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55). Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uváděné žalobcem v žalobě.

Rovněž nebylo důvodné i uplatnění zásady non-refoulement vůči osobě žalobce. Z článku 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951, publikovaná pod číslem 208/1993 Sb. Podle článku 33 odst. 1 této Úmluvy *„žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti,*

příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možno učinit závěr, že by mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice. Soud v tomto směru poukazuje i na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod číslem 721/2005 Sb. NSS, podle kterého „v případě rozporu mezi ustanoveními článku 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a § 91 zákona č. 325/1999 o azylu, má aplikační přednost článek 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu článek 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“

Shrnutím shora uvedených důvodů dospěl Krajský soud v Brně k závěru, že ze strany žalovaného nedošlo k právnímu pochybení v posouzení předmětné věci, a proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci soud nepřiznal náklady řízení, neboť ve věci nebyl úspěšný, žalovaný náklady řízení neúčtoval a ani mu kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. dubna 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová